

[Ebba Strange]

for retssystemet, har vi politisk overhovedet ingen mulighed for at forholde os til dem. Der er ikke noget i dette land, der er mere lukket for menigmand end retssystemet. Det kan aldrig kritiseres. Det er i orden, at det er sådan, men når det netop drejer sig om disse sager, mener vi altså endnu, at de ligger bedst i justitsministeriet, sådan som de ligger.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at der nok principielt kan være noget rigtigt i at drøfte en ændring vedrørende behandlingen af tredjeinstansbevillingerne. Vi er i og for sig enige i de principielle synspunkter, der ligger til grund for, at en ændring bør overvejes. På den anden side må vi da også erkende, at den måde, ordningen er blevet administreret på igennem en meget lang årrække, stort set ikke har givet anledning til nogen reelle og virkelige problemer. Men principperne taler nok for at foretage en ændring.

Når vi stemmer imod ændringsforslagene, er det, fordi der ikke har været mulighed for inden for de korte tidsfrister at få gennemarbejdet spørgsmålet tilstrækkelig rimeligt. Det kræver nok lidt længere tids overvejelser og undersøgelser at finde en rigtig form, og om det så lige bliver i denne samling eller i næste samling eller næste samling igen, at en ændring kan finde sted, skal ikke være afgørende for vores vedkommende.

Vi stemmer altså nej til ændringsforslagene. Men det vigtige i dag er jo, at vi får gennemført en række gode og tiltrængte forbedringer i retsplejeloven, og derfor stemmer vi selvfølgelig ja, når vi kommer til den endelige afstemning om lovforslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Debatten drejer sig i denne omgang alene om de stillede ændringsforslag. De ændringsforslag, der er stillet, går ud på, at justitsministeriet, altså den administrative myndighed, ikke mere skal kunne bestemme, om man får lov til at prøve en sag ved en tredje domstol, ved højesteret.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg har sagt tidligere, at dette strider mod såvel § 2 som § 3 i Danmarks grundlov – i hvert fald mod den ånd, hvori disse to paragraffer må forstås.

Efter den gældende ordning er det i realiteten sådan, at ministeriet bliver, som det er sagt af hr. Ernest Hartwig, en slags allerhøjeste ret. Justitsministeriet bestemmer nemlig, hvad højesteret kan komme til at dømme i. Det er imod ånden i grundloven. Skønt grundloven taler om, at der skal adskilles mellem den administrative, den lovgivende og den dømmende myndighed, sker der her en sammenblanding derved, at justitsministeriet har denne mulighed.

Det har været sagt af en af de tidligere ordførere, at man gerne vil følge debatten om dette og eventuelt lade sig vejlede af debatten. Det var SFs ordfører, der sagde det. Ja, jeg ved ikke, hvor lang tid man skal have til at lade sig retlede af debatten. I 1868 – for mere end 110 år siden – fastslog jurister, der var nedsat i et sagkyndigt udvalg, at det var en uting, at ministeriet havde retten til at bevilge prøvelse i tredje instans, altså prøvelse for tredje domstol. For 110 år siden fik vi den første betænkning fra det sagkyndige udvalg. Hver eneste gang der siden i disse mere end 110 år har været sagkyndige udvalg til at udtale sig om sagen, har de alle anbefalet, at man flytter det fra justitsministeriet. Jeg ved ikke, om SF kan lade sig påvirke af, at der går 111 år, men man kan da håbe på, at et år til vil være nok for SF til at skifte standpunkt og nå til det, som alle sagkyndige i mere end 110 år har anbefalet.

Der blev i diskussionen fra SFs side sagt noget, som jeg på det skarpeste må tage afstand fra. En af begrundelserne for ikke indtil nu at deltage i dette krav om, at justitsministeriet skal miste tilladelsen til at give disse tredjeinstansbevillinger, var, at hvis man fik lagt det over til domstolene, så mistede folketingsretten en politisk mulighed. Det blev ikke mere muligt politisk at presse noget igennem. Ja men dette er netop forskellen mellem en retsstat og en stat, hvor de, der har magten, tvinger noget igennem.

Det vil være fuldstændig tilfældigt, om et eller andet folketingsmedlem får fat i en eller anden sag, om vedkommende folketingsmedlem har et sådant forhold til pressen, til radio eller TV, at vedkommende kan gøre det til en sag, der vækker så megen opmærksomhed, at justitsministeriet lader sig presse til at træffe en afgørelse. Det vil være fuldstændig tilfældigt. Vi har lige på området med udvisningssager oplevet, at justitsministeriet i én